

[Edv. Jensen.]

det er meget lettere at gå let hen over argumentationen for hurtigst muligt at give konklusionen efter sin private og ufejlbarlige facitliste. På det kirkelige plan er det groft sagt kirkens opgave at forkynde, mens det er skolens opgave at undervise, og undervise i kristendomskundskab, som man underviser i et hvilket som helst andet fag, og det er hjemmenes opgave at påvirke, påvirke i den retning, som hjemmene nu engang ønsker deres børn påvirket, for børnene tilhører først og fremmest forældrene.

Med det, jeg her har sagt, ønsker jeg aldeles ikke at angribe de lærerstuderendes religionsfrihed eller trosfrihed, selvfølgelig ikke. Det er ikke deres tro, der interesserer i denne forbindelse, det er udelukkende deres viden. Jeg siger ikke, at der skal undervises objektivt; jeg kan ikke lide udtrykket objektiv undervisning. En objektiv undervisning — hvis en sådan overhovedet er mulig — må være upersonlig, uengageret og iskold. En sådan undervisning kan ikke være ønskelig. Den undervisning, jeg tænker på, vil jeg kalde saglig og loyal. Det er for mig en selvfølge, at al undervisning skal være saglig, og det kan den være uden nødvendigvis at blive upersonlig og kold.

Det er også en selvfølge, at undervisningen skal være loyal. Der er ingen, der har hørt mig holde skolen fast på, at den skal være en kristen folkeskole, men jeg har kaldt den et kristent folks skole; jeg håber, man vil gøre sig den ulejlighed at klare sig forskellen mellem disse to ting. Loyal undervisning, det vil sige to ting: loyalitet over for den befolkning, hvis langt overvejende flertal tilhører folkekirken, og at undervisningen ikke søger at drage børnene bort fra den kristne tro og den kristne etik, som hjemmene ønsker deres børn og unge opdraget i. For det andet vil det sige, at man ikke i undervisningen polemiserer mod anderledes troende eller ikke-troende. Enhver skal have lov at have sin tro eller sin mangel på tro i fred. Jeg er enig med Grundtvig i, at troen ikke er en skolesag; men jeg vil føje til, at

kundskabsmeddelelse er en skolesag. Ud fra dette syn mener jeg det muligt at give alle kendskab til, hvad kristen tro og etik er, og jeg tror, at den danske lærerstand står så højt i kultur, at den vil kunne give en sådan undervisning, og tillige at den vel allerede gør det i al almindelighed.

Må jeg lige knytte en bemærkning til det, jeg sagde før om, at visse bestemmelser, om egnethed o. s. v., udgår. Jeg vil gerne stille et par spørgsmål til ministeren. Må jeg forstå det således, at man vil opgive den forskelsbehandling, der hidtil, og ikke mindst i år, har været tale om ved seminarierne, hvor man for at opnå en ligelig fordeling mellem kønnene stillede større krav til de unge piger end til de unge mænd ved optagelsen.

Endvidere: når ministeren siger, at en nærmere afvejning af den enkeltes egnethed for det erhverv, han søger ind i, er den ansættende myndigheds sag, må det da tolkes sådan, at det må blive de ansættende myndigheders sag at tage stilling til, hvor mange lærere og lærerinder der skal ansættes, men at denne afvejning ikke må finde sted ved adgangen til selve uddannelsen?

Og endelig til sidst. I det store og hele kan vi give tilslutning til den skitse til en læreruddannelse, der er givet i de to fremsatte lovforslag. Der lægges her et fundament, hvorpå der kan bygges videre efter folkeskolens stadig stigende behov. Efter et år på seminariet bliver der mulighed for specialisering, og i lærerhøjskolen har vi en udmærket institution, der giver mulighed for videre uddannelse og en sådan vil også blive krævet. Jeg vil mene, at det i fremtiden vil blive naturligt at vælge seminarie-lærere eller -lektorer, hvad det nu hedder, ud af dem, der har den 3-årige uddannelse på lærerhøjskolen, og for en videreuddannelse bliver der sikkert et stort behov, hvis man skal kunne honorere de krav, som fremtiden vil stille.

Helveg Petersen: Det lovforslag om en ny læreruddannelse, vi behandler i dag, er et